

Никой нищо не каза. Азъ се уплашихъ, безъ да знамъ защо.

Сложихъ човалчето и хлѣбоветъ и зачакахъ изправенъ смирено до вратата.

Следъ като дълго мълчаха, баща ми мрачно погледна майка ми и каза:

— Видѣ ли накѣде води моята безработица? Децата ми ставатъ вече крадци!

Той сви устни, сякашъ се мъчеше да възпре потокъ отъ тежки думи, помисли малко и бързо излѣзе. Накѣде отиде? Какво смѣташе да прави? Но дълго не ни държа въ неизвестностъ. Десетина минути следъ излизането, той пакъ се върна при насъ.

— Облѣчи се! — каза ми той.

Азъ смирено го послушахъ.

— Ела сега съ мене! Ето ти два гроша. Ще идемъ при дѣда ти Ангела да му дадешъ паритѣ. Азъ не ща моитѣ деца да ставатъ крадци. Щомъ не си се върналъ да му дадешъ паритѣ, направилъ си кражба. Единъ день моята безработица ще се свърши, и въ къщи ще има хлѣбъ и вжглища, но кражбата, когато човѣкъ се свикне съ нея, може да вкара човѣка въ затвора, а и на бесилката...

Отдохме при дѣда Ангела. Навалица вече нѣмаше. Добродушенъ и веселъ той се ухили срещу баща ми.

— Какво те носи насамъ? — попита той.

— Идемъ да оправимъ една смѣтчица, Ангеле. Моето момче преди малко взело отъ тебе вжглища, пѣкъ не ти дало паритѣ.

Азъ се свихъ отъ ужасъ. Очаквахъ лицето на дѣда Ангела да стане свирепо, очитѣ му да ме загледаатъ звѣрски и плесницитѣ да заиграятъ по главата ми.

Но той спрѣ тихъ, спокоенъ погледъ върху мене и дълго ме гледа, после се усмихна и рече:

— Имашъ грѣшка, съседе. Момчето ми плати за вжглищата.

— Не е платило, — отвърна баща ми.

Дѣдо Ангелъ видѣ, че цѣлъ тре-

перя. Той бавно отпусна ръката на рамото ми и пакъ рече:

— Плати ми. Два нови гроша ми даде.

— Виждамъ, Ангеле, че искашъ да запазишъ сина ми, но по-добре, недей го пази.

Той подаде паритѣ на дѣда Ангела и добави:

— Вземи ги. Азъ не искамъ синътъ ми да прави такива работи. Я го питай, знае ли отгдети взимашъ вжглища и съ какво ги плащашъ? Знае ли какво ще стане съ тебе, ако и другитѣ хора взематъ вжглища, а не ги плащатъ?

Дѣдо Ангелъ весело се засмѣ, взе паритѣ отъ баща ми и ми ги подаде.

— Вземи ги. Нека бждатъ твоитѣ пари. Купи си съ тѣхъ тетрадка и моливче.

„Какъ? — помислихъ азъ, — дѣдо Ангелъ вмѣсто да ме добие съ бой ми дава пари?“

— Купи си тетрадка, — продължи той, — и съ моливчето искамъ да напишешъ въ нея тѣзи думи:

„Щомъ си такъвъ честенъ човѣкъ, тате, децата ти крадци нѣма да станатъ!“

Едва сега разбрахъ, че постѣпката ми била много страшна, и заплакахъ. Не взехъ паритѣ, а скрихъ ръка отзадъ и вече заревахъ съ всичкия си гласъ. Дѣдо Ангелъ не отстъпи. Той отвори горното джобче на палтото ми и спусна тамъ паритѣ.

Баща ми и дѣдо Ангелъ се сбогуваха сърдечно и си тръгнахме.

Азъ все още плачехъ, а баща ми мълчеше. Като избърсахъ лице съ ръкавъ, погледнахъ го да видя все тѣй ли е гнѣвенъ. Не! Неговото лице бѣше спокойно, само очитѣ му бѣха мокри... може би отъ студа...

Минаха години. Азъ станяхъ възрастенъ човѣкъ, и Богъ ме надари съ деца. Днесъ тѣ покрай хубавитѣ нѣща, които наследяватъ отъ мене, иматъ и моята тетрадка... съ думитѣ на дѣда Ангела — най-скѣпното имъ наследство.

Добри Немировъ.